

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 70.102 van 9 december 1997
in de zaak A. 58.122/XII-105.**

In zake : François ACHTEN,
die woonplaats kiest bij
Advocaat W. VAN DER GUCHT,
kantoor houdende te GENT,
Sint-Denijslaan 201

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Binnenlandse Zaken.

D E R A A D V A N S T A T E, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat
François ACHTEN op 19 mei 1994 heeft ingediend om de
vernietiging te vorderen van het koninklijk besluit van
8 april 1994 waarbij hem de tuchtstraf van vijftien
dagen schorsing wordt opgelegd;

Gelet op het arrest nr. 48.533 van 12 juli
1994 waarbij de vordering tot schorsing wordt verworpen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van
antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste
Auditeur F. DE BUEL;

Gelet op de beschikking van 23 juni 1997 die
de neerlegging ter griffie van het verslag en van het
dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen en gezien de laatste memorie van de verwerende
partij;

Gelet op de beschikking van 6 oktober 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 november 1997;

Gehoord het verslag van Staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat F. DIEU, die loco Advocaat W. VAN DER GUCHT verschijnt voor verzoeker, en van Adjunct-Adviseur G. ENGELS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur F. DE BUEL;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Op 28 juni 1993 deelt de Minister van Binnenlandse Zaken aan verzoeker, politiecommissaris te Waasmunster, mede dat tegen hem een tuchtdossier is aangelegd en dat een tuchtstraf wordt overwogen. In die brief worden de ten laste gelegde feiten opgesomd en wordt verzoeker opgeroepen om gehoord te worden op 23 september 1993.

1.2. Na verzoeker gehoord te hebben, wordt hem, bij koninklijk besluit van 8 april 1994, "de tuchtstraf van schorsing opgelegd voor een periode van vijftien dagen".

Deze tuchtbeslissing wordt met een maandag 18 april 1994 ter post aangetekend verzonden brief aan verzoeker ter kennis gebracht.

Blijkens de door de post op de omslag aangebrachte vermelding wordt de zending op donderdag 21 april 1994 aangeboden en wordt dan een "bericht" afgegeven.

2.1. Overwegende dat verzoeker in het tweede middel de schending van artikel 307 van de nieuwe gemeentewet aanvoert doordat die bepaling aan het bestuur de verplichting oplegt om een tuchtstrafbeslissing binnen de termijn van 10 werkdagen ter kennis van de betrokkene te brengen, terwijl, naar blijkt uit de vermeldingen op de omslag waarin het bestreden koninklijk besluit van 8 april 1994 hem ter kennis gebracht is, hij die beslissing slechts op 21 april 1994 ontvangen heeft zodat het tuchtbesluit als ingetrokken moet worden beschouwd;

2.2. Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord stelt dat "de beslissing dateert van 8 april 1994 en (dat) de tiende werkdag nadien 20 april 1994 (was)" zodat, vermits de beslissing op 18 april 1994 met een aangetekende brief naar verzoeker verstuurd is, het voorschrift van artikel 307 van de nieuwe gemeentewet wel degelijk nagekomen is; dat zij betoogt dat voor de naleving van artikel 307 van de nieuwe gemeentewet rekening gehouden moet worden met het ogenblik waarop de tuchtoverheid haar beslissing naar de betrokkene verzendt en niet met het ogenblik waarop de betrokkene kennis neemt van de beslissing omdat "de vaststelling van dit moment nu eenmaal ontsnapt aan de tuchtoverheid"; dat zij daaraan toevoegt dat de brief van 18 april 1994 verstuurd is naar het adres dat verzoekers raadsman haar in de loop van de procedure had medegedeeld en naar hetwelk reeds eerder een brief verstuurd is zonder dat er toen sprake is geweest van een laattijdige aanbieding;

2.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord uiteenzet dat de tiende werkdag na het nemen van de bestreden beslissing 20 april 1994 was, terwijl hij slechts op 21 april 1994 kennis nam van de beslissing, dat het niet de bedoeling van de wetgever kan geweest zijn de datum van de verzending van de beslissing in ogenschouw te nemen voor de berekening van de termijn en dat de laattijdige ontvangst van de brief van 18 april 1994 "waarschijnlijk te maken (heeft) met het feit dat het door de overheid opgegeven postnummer van de gemeente Zele niet correct was";

2.4. Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie nog uiteenzet dat, indien, om de van-zelfsprekende reden dat "de periode tussen verzending en ontvangst van een betekening onvoorspelbaar is", voor de vaststelling van de termijn waarbinnen een annulatieberoep kan worden ingediend rekening gehouden kan worden met de dag waarop de postbode een aangetekende brief op het adres van de betrokkene aanbiedt en er een bericht van aanbidding achterlaat -hetgeen de Raad van State in het arrest JOSSE, nr. 23.342 van 8 juni 1983 heeft gewezen-, zulks "vanuit diezelfde redenering" niet het geval is voor de vaststelling van een termijn waarbinnen de overheid moet optreden; dat zij verder betoogt dat de kennisgeving waarvan sprake in artikel 307 van de nieuwe gemeentewet niet gelijkgeschakeld kan worden met de kennisgeving van beslissingen van de toezichthoudende overheid -waarover de Raad van State in de arresten BERTRAND, nr. 39.923 van 29 juni 1992 en MOORS, nr. 46.717 van 29 maart 1994 uitspraak gedaan heeft- omdat in dat geval het verstrijken van de termijn samenvalt met het ogenblik waarop de beslissing van het onder toezicht staand bestuur uitvoerbaar wordt; dat zij er ook nog op wijst dat de tekst van artikel 307 van de nieuwe gemeentewet zelf gebruik maakt van de term "kennis geven" -dat "in kennis stellen" als synoniem heeft- en niet van de term "kennis nemen", dat de

oorspronkelijke tekst van artikel 307 van de nieuwe gemeentewet de term "betekenen" gebruikte maar dat die term op advies van de Raad van State gewijzigd werd en dat de parlementaire voorbereidingen van de wet "nergens vermelden dat betrokkene ook daadwerkelijk in kennis moet worden gesteld", dat zij integendeel, waar verwezen wordt naar de bespreking van artikel 301 van de nieuwe gemeentewet, duidelijk aantonen dat bedoeld wordt op "de dag volgend op de verzending van de aangetekende brief"; dat zij tenslotte uiteenzet dat het niet aanvaardbaar is dat "de uiteindelijke afhandeling van een tuchtzaak zou afhankelijk zijn van externe oorzaken waar de tuchtoverheid geen vat op heeft" omdat aan de ene kant wanneer de tuchtstraf door de Koning wordt genomen het dossier een lange administratieve weg moet afleggen vooraleer de betekeningen aan de post afgegeven kunnen worden en omdat aan de andere kant vertragingen kunnen optreden bij de postbedeling of dat zelfs "een opzettelijke vergissing" van een bevriende postbode mogelijk is en dat, indien de vertraagde bestelling te wijten is aan de vermelding van een verkeerd postnummer, de oorzaak daarvan bij verzoeker ligt;

3.1. Overwegende dat artikel 307, eerste en tweede lid, van de nieuwe gemeentewet luidt als volgt :

"Van de met redenen omklede beslissing wordt zonder verwijl kennis gegeven aan de betrokkene, hetzij bij een ter post aangetekende brief, hetzij door overhandiging tegen ontvangstbewijs.

Wordt van de beslissing geen kennis gegeven binnen de termijn van tien werkdagen, dan wordt ze ingetrokken beschouwd. Tuchtvervolgning voor dezelfde feiten kan niet worden ingesteld";

3.2. Overwegende dat te dezen niet betwist wordt dat de in het tweede lid van deze wetsbepaling vermelde termijn alle dagen behalve de zon- en feestdagen omvat zodat de termijn waarover de verwerende partij beschikte om aan verzoeker kennis te geven van het koninklijk

besluit van 8 april 1994 liep van zaterdag 9 april 1994 tot woensdag 20 april 1994;

3.3.1. Overwegende in het algemeen dat de kennisgeving van een beslissing betrekking heeft op de handeling waarbij de beslissing daadwerkelijk ter kennis van de betrokkene wordt gebracht, d.w.z. dat zij hem aangeboden wordt voor kennisneming; dat een kennisgeving bij ter post aangetekende zending gebeurt op het ogenblik dat de aangetekende zending aan de betrokkene wordt aangeboden en niet op het ogenblik dat de zending ter post wordt afgegeven;

3.3.2. Overwegende dat de Raad van State geen reden ziet om de kennisgeving, waarvan sprake in artikel 307 van de nieuwe gemeentewet, in een andere zin te begrijpen; dat in dat verband de verwerende partij ten onrechte opmerkt dat artikel 301 van de gemeentewet wél gevolgen zou hechten aan de verzending van een aangetekende brief, vermits dat niet uit de tekst blijkt en vermits de verklaring van de minister waarop zij steunt slechts een verwijzing is naar "de vaste rechtspraak van de Raad van State krachtens welke de termijn loopt vanaf de dag volgend op de dag van verzending van de aangetekende brief" zonder dat zij een stellingname bevat over de preciese dag waarop de oproepingstermijn aanvangt; dat integendeel uit de omstandigheid dat die bepaling aan het bestuur twee mogelijkheden van kennisgeving biedt, de ene zijnde een aangetekende brief, de andere de overhandiging in persoon tegen ontvangstbewijs en dat, blijkens de parlementaire voorbereiding van de wet, de laatstgenoemde mogelijkheid van aanzegging een uitweg biedt voor het geval "er redenen zijn om voor problemen te vrezen met de post" (verslag senaatscommissie, Parl. St. Senaat, 1990-1991, nr. 1278/2, pag. 15) kan afgeleid worden dat de wetgever beoogde een in alle omstandigheden geldende vervaltermijn in te stellen waarvan het verstrijken de geldigheid van de genomen

beslissing zonder meer doet vervallen en de onbevoegdheid van het bestuur om ter zake nog op te treden vaststelt;

Overwegende dat artikel 307 van de nieuwe gemeentewet duidelijk een van de waarborgen is die de wetgever ingevoerd heeft met het oog op de bescherming van de rechten van de tuchtrechtelijk vervolgte ambtenaar en dit teneinde hem "zoveel mogelijk dezelfde waarborgen te bieden als een strafrechtelijk vervolgd persoon" (Parl. St. Kamer, 1990-1991, 1400/1, pag. 3; 1400/4, pag. 5-6); dat derhalve de bezwaren, die de verwerende partij op het aldus ingevoerde systeem uit, als kritiek op de wet verworpen moeten worden;

3.3.3. Overwegende dat, bij afwezigheid van bewijselementen, een aangetekende zending geacht wordt bij de geadresseerde angekommen te zijn daags na de verzending ervan; dat in het onderhavige geval verzoeker het bewijs voorlegt dat de mededeling van de verwerende partij, verstuurd op 18 april 1994, op zijn adres aangeboden is op 21 april 1994; dat bij gebrek aan tegenbewijs van de verwerende partij dat de zending toch op een eerdere datum aangeboden is, dat de aanbidding op 21 april 1994 opzettelijk laattijdig is gedaan of dat de laattijdige aanbidding te wijten is aan een feit waarvoor alleen verzoeker verantwoordelijk gesteld kan worden, de Raad van State alleen rekening kan houden met de datum van 21 april 1994;

Overwegende dat het argument dat verzoeker zelf verantwoordelijk zou zijn voor de laattijdige uitreiking van de brief van 18 april 1994 doordat zijn raadsman in een brief van 13 oktober 1993 aan de verwerende partij -terloops, bij de identificatie van verzoeker- een verkeerd postnummer heeft vermeld niet aangenomen kan worden omdat, in het algemeen, van de verwerende partij mag verwacht worden dat zij volledige

en correcte gegevens bezit over de personen die onder haar tuchtrechtelijke bevoegdheid staan en omdat, in dit geval, de verwerende partij in uitgebreide briefwisseling die zij met verzoeker na 13 oktober 1993 nog gevoerd heeft het adres van verzoeker wel correct heeft aangeduid;

3.4. Overwegende dat de beslissing van 8 april 1994, om overeenkomstig artikel 307 van de nieuwe gemeentewet niet als ingetrokken te worden beschouwd, ten laatste op 20 april 1994 aan verzoeker ter kennis gebracht moest worden; dat de aanbieding van de beslissing op 21 april 1994 en dus laattijdig is gebeurd; dat het middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het koninklijk besluit van 8 april 1994 waarbij aan François ACHTEN de tuchtstraf van vijftien dagen schorsing wordt opgelegd.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen december 1900 zevenennegentig, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BORRET,	kamervoorzitter,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
	J. BAERT,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

J. BORRET.